

opusdei.org

Josep Maria Hernández: els qui són de tots

Us oferim un article de mn.
Ferran Blasi publicat a
Catalunya Cristina sobre José
María Hernández Garnica.

23/06/2009

Com ens agrada de considerar lligats
a casa nostra persones entranyables
que no han nascut aquí però que han
estat entre nosaltres. Ho dic pensant
en un col·lega, amb qui vaig coincidir
a Barcelona, i en altres llocs: Josep

Maria Hernández Garnica.

Tanmateix, no volem oblidar que aquest barceloní per a l'eternitat nasqué a Madrid, de pare procedent de València, Josep M. Hernández Delàs, enginyer de camins, i mare madrilenya, amb arrels a la costa cantàbrica, Adela Garnica Echevarría, de cognoms coneguts en l'àmbit financer.

Mai no el vaig sentir llunyà, a José M. Hernández Garnica, ja de ben abans de tractar-lo assíduament. Vaig llegir aquest nom el 1944, amb motiu de la seva ordenació sacerdotal. Deu ser que ja, ben jovenet, no m'ha mancat curiositat de periodista. I resulta que havia vist en una revista, Catolicismo, un article de Mons. Ángel Sagarmínaga sobre un fet d'aquells dies: havien rebut el presbiterat tres professionals joves, que eren de l'Opus Dei: dos enginyers de camins i un de mines, que, a més, eren doctors en alguna altra facultat.

No he oblidat mai més aquella suggeridora fotografia que il·lustrava l'article, on es veien aquells tres homes: Àlvaro del Portillo, José M. Hernández Garnica i José Luis Múzquiz, als quals havia conferit el sagrament de l'orde el Dr. Leopoldo Eijo y Garay, bisbe de Madrid.

A un d'ells, el Dr. Hernández G., li tocava venir a Barcelona amb vista a l'atenció sacerdotal dels membres de l'Obra que anaven sorgint i fer conèixer aquest camí de santificació en el treball professional i en el compliment dels deures ordinaris del cristià. Predicà molts cursos de recés espiritual.

El seu entrenament pastoral aquí i la identificació amb la nostra gent, li degueren ben servir per a la feina encaminada a fer arrelar l'Obra en diversos països d'Europa: França, Suïssa, Illes Britàniques, Holanda, Alemanya, ajudant persones

d'aquelles contrades que de vegades havien conegut l'Obra, fora d'allí, per raó d'estudi, i que hi retornaven. A la M. Roser Martí i Bas, assistenta social, la primera barcelonina que va demanar l'admissió a l'Opus Dei, li he sentit parlar de l'interès del Dr. Hernández G. per les coses del nostre país, de la tasca formativa que realitzà amb gran sentit pràctic, en escoles que tiraven endavant les dones de l'Obra.

Quan Josep M.H. estava greument malalt, amb la mort pronosticada a curt termini, sant Josepmaria volgué que, de Navarra, vingués a Barcelona, on havien d'intentar un tractament radiològic innovador que, tanmateix, no aturà el procés de la malaltia, i morí a Barcelona el 7-XII-1972. En una de les estades de sant Josepmaria a Barcelona, per aquells dies, es veieren per darrera vegada a la terra.

Així, el seu cos mortal s'ha quedat al cementiri de Montjuïc, sempre acompanyat de visites, de pregàries i de flors. Des de Barcelona, el seu trànsit i l'estatge del cos combinen una dimensió internacional, i una nota històrica barcelonina, i podem veure amb joia l'inici del procés de canonització.

Catalunya Cristiana / Ferran Blasi, pvre.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/josep-
maria-hernandez-els-qui-son-de-tots/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/josep-maria-hernandez-els-qui-son-de-tots/)
(11/08/2025)